

Kántor Zsolt

A test mint paratextus

Belekerült

Ki volnék? Alanyi lírikus?
Vagy sarló és kalapács elegye, kritikus.
Akit olykor az ösztön, máskor egy-egy citátum
Vezet el a gondolatképek világába? *Denkbild.*
Denotátum –
Vagy inspiráció nélkül, maga az Örökkévaló
Nüánsznyi áttételei szülik szövegeim metaforáit?
S csak átfolyik a lelkemen a szöveg,
Ubikvitas (Mindenütt-ség, Bárhol-ság)
Mint egy fénylő folyó, amiben ott a szó-
Tár, a grammatika, a felcserélhetetlen
Egyediség? Történő megíródás.
Amiben az ihlet öreg.
Techno-virtuális Sűrűség. Origami
És archetípusok ornamentikája.
Poétikai képződmények, hangnemek
Libikókái, láthatatlan mozgólépcsők
A tudat mátrixában?
Igen és nem. Titok, ami emlékezik.

A mindenség életrajza

„Jól fészült mennydörgés”

Borges – levelek 1.

Kezdetben volt a Volt.
Az időbeliség öble, tere.
S az idő anyaga a szó, a nyelv.
Ahányféle, annyi jel.
Annyi felhő, annyi fa, annyi sziget.
Ahány kapaszkodó, annyi Ige.
A sejtmag volt a mondás.
Egy szájból jött ki a vakcina
Szelídséggel befogadott oltás.
Mint ahogy hús-vér nyelv hozzáér
A megmosott szájpadról.
Úgy szőtte a láthatatlan
A szív anyagából a világot.
De egy kicsi rossz belecsöppent.
Túlcsordult a teremtés.
Mégis úriemberré lett a jöttment.
Majdnem istenné tették
A megszemélyesített, keserédes esték.
S lett óceán, föld, és lett ég.

Techno-materiális h@rdver

A betéve tudás konfigurációi

Az empátia a memóriára vár.
És véset keletkezik. Varrat.
Heg. Kis törlés. Átirat.
Pihék a redők között.
Filológia.
Néhány vízcsepp összeáll.
A humán, a kreatív, a reál.
Hajlított fény ivódik az időbe.
Hiába az önmegtartóztatás.
Önelégültség hatol az őszbe.
A kertes ház ablakán
Egy kalapos nő bekukucskál.
A Hold egy talicskában szunyókál.